

[Nør Christensen]

Jeg nægter at tro på, at der findes mere. Jeg kan ikke se, at man behøver at gå ud og lave nye undersøgelser for at slå fast, at det, der er behov for, er, at der ganske enkelt skal stilles krav til dem, der begår kriminalitet, herunder naturligvis i første række de unge og førstegangskriminelle. Men ikke desto mindre oplever vi altså, at Fremskridtspartiet skal være med i denne smukke nye alliance, eller skal vi kalde det den nye forlovelse, der er indgået.

Det indlæg, fru Ebba Strange holdt, og som med garanti støttes af hr. Ole Espersen, beviser netop, hvor politisk-teoretisk den debat har været. At man i sin politisk-teoretiske fantasi kan forestille sig, at man kan uddanne unge mennesker til møbelpolstre og reparere DSB-sæder på 1 uge eller 2 – jamen det er jo galt. Ethvert barn, der har gennemgået folkeskolens børnehaveklasse, kan se, at det ikke kan lade sig gøre. Det er muligt, at man kan begynde at reparere nogle togvogne, at man kan vaske nogle gader og stræder, feje og gøre rent, og hvad ved jeg, men på mange punkter er det en teoretisk diskussion, der har været ført, som er uholdbar for en nærmere prøvelse. Jeg er sikker på, at det også vil gå med disse yderligere informationer, man får ind, nøjagtig som det er gået med mange andre ting, herunder naturligvis i første række Frøstrup og Christiania; der vil blive en gang undersøgelse, en gang lirumlarum, snikensnakken, hønen-gør-æg, eller hvad det nu ellers er, den gør. Det holder ikke, og jeg fatter ikke, at hr. Knud Lind, som normalt har en meget fornuftig retspolitisk holdning, kan lade sig lokke i denne politiske fælde, blot fordi hr. Ole Espersen stiller sig op og siger, at det her kræver sandelig ikke yderligere midler; vi omposterer lidt inden for budgetterne, og så hygger vi os lidt, og så går det nok alt sammen, hr. Knud Lind.

Det er en politisk fælde, som hr. Knud Lind er blevet lokket ud i.

Jeg skal sige om det dagsordenforslag, der er fremsat, at for Centrum-Demokraterne mangler det noget ganske afgørende, nemlig ordet konsekvens, for hvis ikke vi får ordet konsekvens ind i dagsordenen og yderligere fremhævet i debatten, så kommer vi ikke længere – så kan man hente alle de oplysninger, man vil – konsekvens på den måde, at der stilles krav til den unge, og at vi holder op med at finde på undskyldninger for dem, der begår kriminali-

tet, men erklærer over for dem, at det, de har gjort, er forkert, at det er noget, samfundet ser ganske, ganske alvorligt på, og at der er en pris for at begå disse ting.

Jeg synes, at vi skal slå fast – jeg vil i hvert fald gerne afslutningsvis ved denne debat slå fast – at netop det at få ordet konsekvens ind, at der sker noget på stedet, vil medføre, at den førstegangskriminelle, den unge, vil forstå det budskab, som vi også kom med under den første runde, nemlig at vi har interessen for det unge menneske, den førstegangskriminelle. Vi er ikke bare ligeglade som venstrefløjten, der igennem mange år har ladet stå til og ladet tiltalefrafald på tiltalefrafald passere. Vi interesserer os rent faktisk for, hvad den førstegangskriminelle, den unge, gør, og derfor mener vi, at der skal sættes en sanktion ind, en straf ind på stedet, således at man er klar over, at det er helt, helt rivende galt, det, man gør.

Det er ikke tilfældigt, når vi har sagt, at vi ønsker, at der skal være mulighed for – også gerne inden for sociallovgivningens rammer, og det forstår jeg kan være i § 33 i loven om social bistand – at man kan, om jeg så må sige, invitere den førstegangskriminelle på et weekendophold, en studietur, et kursus i, hvorledes man skal forholde sig, og dér forklare vedkommende, at der er forskel på dit og mit. Og hjælper det ikke, så må vedkommende holdes tilbage i en 5-6-7 dage, ligesom det nu er passende. Hvis ikke man respekterer en sådan, skal vi kalde det handel, så er der ingen vej tilbage. Så derfor: Nøgleordet er konsekvens.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det meget kraftige angreb, der kom fra CD, undrer mig lidt, for det står egentlig i skærende modsætning til det, som CD vil stemme om et øjeblik. CD er, siger man, ikke ligeglad med de unge. Men om et øjeblik skal vi stemme, og så vil CD undlade at stemme for et forslag, der reelt siger, at inden den 1. oktober 1989 skal regeringen komme med en egentlig plan for forbedring af indsatsen over for unge lovovertrædere. Det er det, dette forslag drejer sig om. Dette forslag lider skibbrud hos hr. Nør Christensen, fordi hr. Nør Christensen ikke er kommet over det, der hedder almindelig grøftegravning.

Når nu hr. Ole Espersen i dette herrens år 1989 sammen med SF fremsætter sit eneste for-